

[Olufson.]

Falster og i andre Egne af Landet trykkede den danske Arbejds løn ned, og nu udstøder det ærede Medlem Suk over, at disse gyldne Tider ikke længere er til Stede. Det forekommer mig imidlertid ikke, at man behøver at gøre det, thi Arbejds lønnen herhjemme er ikke alt for stor, og man behøver ikke et Tryk udefra, for at faa den trykket langt nok ned. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel fra den allersidste Tid for at vise, hvorledes man mener Arbejds lønnen herhjemme bør være, det kan staa som et glimrende Bevis ogsaa for det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, der udtalte, at det vilde være en Haan mod de danske Arbejdere, hvis man bød dem en saadan Løn, at de alligevel maatte gaa hen og søge Understøttelse.

Jeg vil minde om, at i den gyldne Tid under Krigen var der mange Landarbejdere, der havde Arbejde Aaret rundt, og som alligevel ikke fik saa megen Løn, at de kunde ernære sig selv og deres Familie, men maatte ty til Hjælpekassen, og det var i Tider, hvor Landbruget havde Raad til at betale; men ogsaa i disse Tider faar man en lille Smule Begreb om, hvad visse Folk mener en Landarbejderfamilie kan leve for. Vi har for Øjeblikket Strejke i Hvirring-Hornborg Kommune i Nærheden af Horsens. Sogneraadet har der fastsat en Timeløn af 55 Øre for Arbejdsmands arbejde. I Nebsager-Bjerger Kommune, som ikke ligger langt derfra, er der Blokade, fordi Sogneraadet har fastsat en Maksimumstimeløn paa 50 Øre for Arbejdsmands arbejde, men i Randers Amt — det ærede Medlem Hr. Elgaard smiler glad genkendende — kan de alligevel slaa Rekorden. I Fjellerup-Glesborg Kommune har Sogneraadet fastsat en Dagløn af 3 Kr. — 18 Kr. om Ugen er den Ugeløn, en dansk Arbejder med Familie skal have at leve for i 1934! Der er sandelig Grund til at klage over, at man ikke kan faa den længere ned! Der er Grund for det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen til at holde for, at det er en Haan at byde danske Arbejdere en Løn af en saadan Størrelse, saaledes at de maa gaa til det offentlige for at modtage Understøttelse.

Noget af det her sagte kan gælde ogsaa over for det ærede Medlem Hr. Thomsen. Det ærede Medlem Hr. Thomsen kom frem med L. S.'s store Landboplan og mente, at der var det rigtige sagt. Det forekommer mig nu alligevel, at der, naar man læser Bogen om Landboplanen igennem, er adskillige Punkter, man stiller

sig noget tvivlende over for; man stiller sig noget tvivlende over for Beregningen, og det mener jeg der er i allerhøjeste Grad Grund til. Naar man paa Side 17 læser:

„Lad Slutresultatet være nogle Milioner galt til den ene eller den anden Side. Stort rigtigere lader det sig ikke beregne, og til vort Formaal turde Nøjagtigheden være fyldestgørende.“

saa forstaar man, at Nøjagtigheden af Beregningen ikke er alt for stor, men til det foreliggende Formaal er den altsaa fyldestgørende. Og det er betegnende, at man et andet Sted i denne Bog, der, hvor man forlanger Margarineproduktionen her i Danmark standset, er klar over; at det vil være en blodig Uret at gøre mod dem, der har Aktier i Margarinefabrikkerne! De, der har Penge deri, skal selvfølgelig havde dem udbetalt, og det skal Staten gøre, men alle de Arbejdere, som derved bliver arbejdsløse, rører man ikke en Finger for. Det ærede Medlem var ved at knuse en Taare heroppe, han var saa arbejdsvenlig, at vi næsten ikke kunde være ved Siden af. Jeg vil anbefale L. S. at revidere det Afsnit i deres Pjece, saaledes at der i hvert Fald ogsaa kommer noget til de arbejdsløse, som bliver smidt ud af Margarinefabrikkerne.

Eller for at tage et andet Sted! Det ærede Medlem og L. S. plejer gerne at rejse rundt og fortælle, at de er de rigtige Arbejderrepræsentanter, og naar de blot kunde faa det, som de vilde, saa kunde Arbejderne faa nogen Løn, og saa vilde de faa det. Det passer ikke! Det ved enhver eneste dansk Arbejder, at Arbejderne faar ikke en Øre mere i Timen, end de er i Stand til gennem deres Organisationer at tilkæmpe sig. Det er meget betegnende, at L. S. mener at kunne springe de Beregninger, Hensynet til Arbejderne gør nødvendige, over. Efter at L. S. har forlangt alle de prisfordyrende Foranstaltninger, saa skriver man:

„Det er tillige en Selvfølge, at Landarbejderstanden maa have Kompensation for den Fordyrelse i Leveomkostningerne, som følger af vore Forslags Gennemførelse.“

En Forhøjelse af Landbrugets Lønninger som Følge heraf er nødvendig, men saa tilføjer de til sidst:

„For imidlertid ikke at svække Nøjagtigheden i vore Beregninger undlader vi at indkalkulere Lønforhøjelserne.“

Det er noget, der kan komme siden, og det kommer ogsaa siden, men ikke før Arbejderne er stærke nok til selv at kræve det.

Jeg vil til Slut meget advare de to